

CHỬI HAY

Miền Bắc là cái nôi của văn hoá Việt.

Ca dao, tục ngữ, thơ phú miền Bắc đều bắt nguồn trước nên phong phú và trau chuốt hơn miền Trung và miền Nam dù miền Trung đã một thời là kinh đô triều Nguyễn cuối cùng.

Ta nghe anh chàng Hoài Linh hay cô Hồng Đào “chửi xoén xoét” mà lại vui tai, thích thú hơn nghe các cô ca sĩ hạng nhì hát nhiều. Mà có phải tại người chửi có chất giọng hay gì cho cam, người ta chửi hay vì người ta có nhiều vốn liếng ngữ vựng, có óc tưởng tượng, biết cách xếp đặt câu chửi trở thành bài bản văn vẻ, văn điệu.

Tiểu muội đã nói tới các bà Bắc Kỳ chửi hay.

Các bà chửi hay vì các bà chửi nhiều, các bà có dịp “trau dồi nghiệp vụ” đều đều.

Ngoài Bắc đất đai cằn cỗi, khí hậu khắc nghiệt, dân chúng nghèo khó nên dễ đụng chạm quyền lợi, dễ thành xung đột. Bản tính nhiều bà lại chua ngoa, đánh đá hơn các bà Nam kỳ tuy dữ thiệt nhưng lại phớt bỏ, chửi ào ào cho xong để còn qua chuyện khác, “Sức đâu ở không chửi hoài?”

Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh.

Ngoài Bắc hồi xưa có nghề đi đòi nợ mướn. Mấy người hành nghề này được gán cho tên “Mấy mụ nặc nô”.

Mấy mụ nặc nô này chuyên môn tới nhà con nợ, chửi bới, nằm vạ, phá hoại, ăn ị ra tại nhà khổ chủ cho tới bao giờ khổ chủ chịu không thấu phải lạy van, cầm bán cả đồ đạc, gà, chó, con cái đi để trả nợ.

Có điều hình như nghề chửi của mấy mụ nặc nô chả thấm thía gì với những người dân trong “nếp sống văn hoá mới” của XHCH.

Một bà Bắc Kỳ- Hà Nội, nổi tiếng lừng lẫy hiện nay, nổi hơn cả chủ tịch Nông Đức Mạnh hay cả ông tướng Võ Nguyên Giáp. Ông tướng một thời được giao chức vụ “quản lý” dân số và được chị em khen ngợi:

Ngày xưa đại tướng cầm quân,

Ngày nay đại tướng cầm ...quần chị em!

Hai câu “ca dao thời đại” đó chẳng là hai câu chửi thần sầu à?

Đại tướng gì mà cứ khur khur cầm cái giải rút của chị em? (ngoài Bắc xài giải rút, không có dây thun như trong miền Nam)

Đại tướng nghe được chắc cũng ê chề, tê tái cõi lòng.

Và Trời đất ơi! Tiểu muội tin bằng chết rằng đó là tác phẩm đặc ý của một bà Bắc kỳ nào đó lúc đang bị ản ức vì bị... đại tướng Võ Nguyên Giáp đang cầm quần bà, không cho bà thoải mái... để. Các bà vẫn bị khoá chặt vào cái nguyên tắc ba khoan mắc dịch truyền lại từ thời “Bác” còn sinh tiền: Khoan Yêu, khoan cười và khoan để!

Độc đáo nhất là sau bao năm ở với “Bác và Đảng”, được hưởng lời giáo dục “Trăm năm trồng người” để trở thành “Con người mới của XHCH”, các bà trở thành nổi tiếng lừng lẫy về tài ăn nói sống sượng, trắng trợn và bần thiêu mà những người sống và lớn lên dưới “chế độ Mỹ, Ngụy” của chúng ta chào thua cả nón, nghe các bà chửi là lùng bùng lỗ tai!

Bà Bắc Kỳ Dương Thu Hương lúc đầu nổi tiếng về cuốn tiểu thuyết “Thiên Đường Mù” trong đó nhục mạ Việt Nam Cộng Hoà bằng cách cho trinh sát ta hiếp dâm các “chị em đồng chí gái”, sau đó lại còn cắt vú và các bộ phận sinh dục quăng đầy trong rừng (!).

Bà Bắc Kỳ này lúc đó đầu óc còn đỏ chết, đặc sệt nên viết sặc mùi tuyên truyền và ngu thối trời.

Bà làm như trinh sát ta đi vào rừng Trường Sơn trong vùng địch cả mấy chục người một lượt (?) thông thả, khoẻ re như cười xe đi chơi ...xa lộ để hưỡn hưỡn, điên điên làm chuyện... hiếp dâm rồi xẻo quăng tùm lum của tới 5, 6 chị em bộ đội (?).

Bà nói bà đi theo toán quân

“Xe dọc Trường Sơn đi cứu nước,

Mà lòng phơi phới ngập tương lai...”

Vậy mà không cần biết tới điều kiện tối thiểu của trinh sát là tình báo, thu lượm tin tức, phải bảo mật tuyệt

đổi, không được tiết lộ một tí ti hình tích, sợ hở một chút là ...tiêu!

Điên điên mà làm những việc như bà tưởng tượng và gán cho các trình sát ta là ồn ào tự sát rồi còn gì? Nhưng thôi, đó là chuyện ngày xưa, khi bà còn chui rúc trong rừng, còn được “soi sáng dưới ngọn đèn chỉ đạo của đảng” còn “sáng mắt, sáng lòng” để nhắm mắt làm nhiệm vụ ca ngợi “Bác và đảng”.

Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, bà chui được vào miền Nam và bật ngửa khi thấy sự phồn vinh, nền văn hoá, tinh thần văn minh, lịch sự và sự lễ độ, ngôn ngữ có giáo dục của các em học sinh miền Nam.

Bà đau quá vì thấy mình bị lừa to.

Nỗi đau của bà chắc cũng bằng nỗi đau của nàng Kiều khi mắc lừa Thúc Sinh.

Bà là người thái quá nên cái gì cũng thái quá.

Lúc trước bà chửi lính ta, bà nhắm mắt, muá bút chửi không cần suy nghĩ, không cần đúng sai.

Bây giờ, bà cay cú vì bị lừa gạt cả cuộc đời thanh xuân để phục vụ một chế độ độc tài, hà khắc, hại dân, hại nước.

Bà tức mình, cay đắng, chua chát, thù hằn “Bác và đảng” hơn nên cách chửi cũng hung hăng, trắng trợn, cay cú và độc hại hơn.

Điều ngon lành của bà là sau khi mở mắt vào ngày 30/4/75 bà đã sáng suốt nhận ra con đường “Bác (dẫn bà) đi” là... con đường “bi đát”.

Khi biết bị lừa vào con đường sai bét, bà có đảm lược dám nói những gì mình nghĩ.

Tuyệt vời nhất, bà có ngòi bút cay độc, sòng sạo và sắc bén coi bộ cả đảng với biết bao văn nô cũng không chống đỡ nổi những khi bà tung chưởng mịt mù trời đất, chửi bằng đủ những ngôn từ thô tục để trả thù.

Bà là người khôn ngoan, đầu ngang ngửa hay còn cao tay cả cái nhà nước với bộ chính trị của VC. Bà là người Cộng sản chửi Cộng Sản một cách bình dân, trắng trợn và hay không đối thủ.

Mỹ có câu nói về thế lực đồng tiền:

“When money talks, everybody listens”.

Câu này áp dụng vào trường hợp của bà là hết xảy.

Khi bà chửi, mọi người đồng tai nghe.

Đảng ta và các văn nô, báo... hại của “nhà nước” nghe để... chửi lại, để chống đỡ, để tìm cách hạ nhục bà.

Hơn nữa, còn phải nghiên cứu kỹ lưỡng để vạch lá tìm sâu, để chụp mũ, để kết án, để bỏ tù và nếu có thể để ... “Chết chết”, gây tai nạn xe cộ như ngày nào “Bác” thông đồng với Trần Quốc Hoàn dựng màn kịch tại nạn xe cộ “chết chết” cô Nông Thị Xuân, người tình, mẹ của cậu Trung, con đẻ của Bác!

Không ai biết ta bằng mình!

Không ai hiểu người Cộng Sản hơn người Cộng Sản!

Không ai chửi Cộng Sản đúng hơn, hay hơn, sâu sắc hơn, cay độc hơn người Cộng Sản!

Người ngoài nghe bà chửi để tìm được những điều thuộc tuy chưa thuộc về “thâm cung bí sử” nhưng cũng đầy chi tiết thích thú, hay ho bởi vì bà ở ngay trong lòng VC, bà hiểu họ như hiểu chính bà.

Bà là nạn nhân trực tiếp nên bà biết rõ, bà chửi đúng chỗ, đúng người, bà chửi thật, chửi thẳng.

Hãy nghe bà chửi:

“Triều đình CS là triều đình duy nhất cho tới nay, dậy con gái, con dâu vu khống cha hiệp dân, dậy con trai chỉ vào mặt bố “đả đảo thằng bóc lột”, dậy láng giềng tố cáo điều chác, đâm chém, dây xéo mô mả của nhau... Khi con người đã đủ can đảm vu khống, nhục mạ ngay bố mẹ đẻ của mình thì họ thừa sự nhẫn tâm để làm những điều ác gấp ngàn lần thế với tha nhân....

“Cả những người còn đang bảo vệ đảng CS cũng phải lên tiếng chửi ruả nhà cầm quyền là kẻ đều cáng, tán tận lương tâm...”

“Đòi hỏi nhà nước CHXHCN Việt Nam chơi đảng hoàng, đúng luật, biết tự trọng và liêm sỉ thì cũng hoang tưởng như tin Chủ nghĩa Cộng Sản khoa học của ông Lê-Nin vậy.

“Ở nơi nào những hệ tự tưởng tự cho phép chúng là kim chỉ nam cho lương tâm nhân loại, là thứ duy nhất đúng để dẫn dắt con người tới một “ngày mai tươi sáng”, ở đó, cuộc sống đích thực của con người phải bị diệt vong..

“Những xứ sở mà kẻ lãnh đạo cố tìm cách giam dân chúng trong sự ngu dốt, sợ hãi, cô lập tinh thần để chúng mặc sức bóc lột họ và tàn phá tài nguyên quốc gia một cách có tính toán và thành hệ thống những khoản tiền lớn chuyển ra nước ngoài...”

Bà sống và “tiếp thu” chữ nghĩa XHCN, của “nếp sống văn hoá mới” nên những “tù” trắng trợn, được bà

tuôn ra chữ rửa rất tự nhiên, rất nhuần, rất “chỉnh” nên bà chữ tục ro ro, không ngưng ngập, nghe thật kêu, thật đã lỗ tai.

Khuôn mặt các lãnh đạo VC dưới mắt bà:

“...nhân cách một trong các bậc lương đồng triều đình các ông chỉ là loài đều giả, tâm tính hiểm ác, vô luân.”

Và cách đối xử của nhà nước với một người đàn bà:

“Bộ ngoại vụ của CS đã nhiều lần cử những thằng thanh niên đến tìm cách ve vãn tôi và chờ cơ hội đến để họ có thể quay phim, chụp ảnh làm nhục tôi. Trong xã hội Việt Nam, hình ảnh một người đàn bà làm tình với một người đàn ông thì đó là cách đào mả hay nhất để chôn sống một người đàn bà. Không những chôn mà còn nhục mạ cả gia đình người đó nữa...”

“Thiếu tướng Quan Phòng và Trung tướng Dương Thông đã gán cho tôi tội gián điệp, bán bí mật quốc gia cho nước ngoài. Họ còn sỉ nhục tôi khi nói rằng tôi có cuộc sống trụy lạc với ông Bùi Duy Tâm. Họ bảo rằng tôi với ông Tâm làm tình trên cạn, làm tình dưới nước như chiếc xe tăng, vừa bò trên cạn, vừa lội dưới nước. ... Một đảng viên đã phải thốt “Đảng không còn việc gì làm nữa mà rúc vào cái khu của người đàn bà hay sao?” Đến bây giờ các quan chức CS mới tỉnh ngủ mà ngưng nhục mạ tôi”.

Lãnh đạo như vậy, Cán bộ như vậy và Đảng như vậy thì còn gì không đáng cho bà chữ?

Ông Dương... Thông vô phúc đụng tới bà Dương... Thu Hương thì ông phải trả món nợ máu kinh khủng còn thiếu bà:

“Trong cuộc gặp Dương Thông, kẻ đại diện cho quyền lực của CS, tôi thấy thật là thảm hại. Nhất là về kiến thức thì phải nói tất cả các hạng người này chúng nó chỉ biết nói những lời viết sẵn trên giấy tờ chứ không bao giờ nghĩ được câu gì từ trong óc não chúng nó... Tôi nói thẳng vào mặt Dương Thông: “Ông là một con điếm, con điếm bán mình theo hạng tồi tàn nhất ở vỉa hè bán mình năm xu...” Khi tôi nói thế, mặt Dương Thông thâm tím lại, người run bắn lên. Bản mặt ấy đã từng đưa hàng trăm người vào nhà tù, khiến hàng vạn người lo sợ. Thế mà lúc đó thâm tím lại. Tôi bảo: “...Trước khi gặp ông, người ta đồn ông ghê gớm lắm, nhưng bây giờ, tôi thấy mặt ông giống bộ phận sinh dục của một con ngựa già, vừa tằm tối, vừa nhơ nhuốc. Tôi không ngờ kẻ làm nghề công an chuyên đàn áp người khác mà lại run rẩy như vậy...” Người CS chữ người CS đã hay, người Bắc CS chữ lại càng xuất sắc nhưng chữ kiểu ... huých toẹt như bà thì tiểu muội chưa hề thấy. Nghe thiệt đã đời!

Nhưng đến chỗ bà so sánh mặt ông Dương Thông với “cuả” con ngựa già thì tiểu muội đành không đồng ý với bà.

Bà so sánh vậy tội nghiệp cho... con ngựa quá!

Con ngựa già nó chỉ già chứ có làm gì nên tội mà bà nữ so sánh với bản mặt ông Dương

Thông, kẻ thù của bà, kẻ đã hãm hại bao nhiêu người vô tội, kẻ vô liêm sỉ, kẻ có chức quyền của nhà nước ta?

Bà nói vậy tội chết!

Bà chữ nghe đã lỗ tai thật. Cứ tưởng tượng bà vừa xỉ vả, xỉa xói vừa nhảy lên đong đong, vỗ bôm bốp trước mặt Dương Thông.

Mà đừng tưởng bà là người không được giáo dục đảng hoàng nhà.

Hãy nghe bà kín đáo khoe nề nếp gia phong của bà:

“Xưa kia, bố tôi cho rằng: Bỏ chồng là điếm nhục gia phong... Thế nên bằng mọi cách, ông bắt ép tôi phải quay về với người chồng cũ. Và dù tôi đã thành thân, đã có hai đứa con, đã thành người viết văn, đã kiếm được tiền để thêm vào nuôi ông và gia đình, bởi lương hưu của ông rất thấp, bố tôi vẫn quỳ gối, quay mặt vào tường rồi làm kiểm thảo đọc trước mặt ông và họ hàng... Những cuộc kiểm thảo kéo dài hơn hai năm, liên miên, không mệt mỏi...”

Nghe bà kể chuyện mà tưởng đang xem tiểu thuyết của Nguyễn Công Hoan thời tiền chiến!

Bà đang hăng, thừa thắng xông lên chữ nên có những điều bà nói nghe hơi ngược đời. Chẳng hạn bà nói ông Bùi Duy Tâm về Việt Nam:

“Ông Tâm đã lấy xe của ông Thông để gặp bà Nguyễn Thị Định, đến bộ Tổng Tham Mưu để bàn việc bán các kho vũ khí Long Thành. Có nghĩa là ông Tâm đã gặp tất cả những người cầm quyền cao nhất xứ sở này...”

Chà chà, kho vũ khí Long Thành! Hồi xưa, khi ba tiểu muội về hưu, cụ mua một miếng vườn ở Long

Thành, gần trường Thiết giáp nhưng tiểu muối không biết có kho đạn ở đó không? Chỉ nghe có kho đạn Long Bình.

Vụ nổ kho đạn Long Bình sau 1975 đã làm những người dân Sài Gòn sung sướng, hồi hộp, nôn nóng ao ước, khắc khoải đợi chờ vì tưởng quân ta kéo về lấy lại thủ đô!

Mà dù có kho vũ khí Long Thành đi nữa thì sau gần 30 năm được “nhà nước ta tiếp quản”, kho vũ khí mà ăn được thì đã bị chia chác, ăn hết nhẵn. Nếu không ăn được mà bán được thì... tham nhũng cũng đã tìm cách “móc ngoặc” để tuồn ra bán cho ...Cambodia hay cho ...Tàu khi họ đánh nhau với nhà nước ta, kho vũ khí cũng chẳng còn. Nếu không làm gì được, đành để đấy thì vũ khí cũng hư hỏng, gỉ sét, ông Tâm lấy ở đâu và tư cách gì bán cho ...những người cầm quyền VC?

Giá bà nói ông Tâm chạy affair, chào bán vũ khí ông ...lạm được của Mỹ ở đâu đâu bên ...Tây đem về bán cho VC nghe còn có lý hơn.

Nhưng mà thôi, bà chửi hay và sượng tai bắt chết, có sai sót tí tinh cũng ... chẳng sao.

Chỉ có điều, mỗi khi nghe bà khoái chí đại ngôn... chửi nhà nước của bà thì mình cũng nên cẩn thận, suy nghĩ chút đỉnh.

Đừng tưởng chỉ các bà biết chửi, các ông Bắc Kỳ dưới XHCH cũng chửi ra gì lắm. Chẳng qua chỉ vì theo đúng tục ngữ ta:

- Đi với bụi mặc áo cà-sa, đi với ma mặc áo giấy.

Ở với “nhà nước ta” mãi, có là thánh cũng phát điên lên mà chửi um lên.

Hãy xem “Ông Nhà nước ta”, những người tự phong “đầy tớ nhân dân” phát biểu xanh dờn:

- Ông là đầy tớ nhân dân, ông không ham chức quyền, ông chỉ ham phục vụ, ông quyết làm đầy tớ nhân dân cả đời. Đứa nào dám ngăn không cho ông phục vụ nhân dân, ông đánh bỏ mẹ!

Ông nhà nước cương quyết phục vụ nhân dân nhưng “nhân dân” thì cứ dấy nẩy, bảo rằng không cần được phục vụ kiểu đó.

Gần đây nhất, trong phong trào tranh đấu cho nhân quyền, Hoà thượng Quảng Độ, Linh mục Nguyễn Văn Lý, cụ Lê Quang Liêm, ông Hoàng Minh Chính, luật sư Lê Chí Quang đều đồng thanh phản đối và điểm mặt “nhà nước ta” bằng những câu rất tới:

- Phản đạo lý nhân văn, vu khống trắng trợn...

- Mất dây thần kinh liêm sỉ

- Toà án dù bị nhân dân phản đối vẫn cứ im tịt, điếc đặc.

- Bạo tàn và độc tài hơn cả Phát Xít và Hít-le!

Còn những lời chửi nào đúng hơn nữa chẳng? Chắc phải chờ nghe bà Dương Thu Hương chửi tiếp.